

LEE BACON

L'ULTIMA HUMANITÀ

Estrella Polar

L'ULTIMA
L'ULTIMA

LEE BACON

Estrella Polar

Estrella Polar

Títol original: *The last human*

© Lee Bacon, 2019

© de les il·lustracions: Karl Kwasny, 2019

Llibre dissenyat per Siobhán Gallagher

© de la traducció: Anna Puente i Lluçà, 2021

© d'aquesta edició: Edicions 62, S.A., 2021

Estrella Polar, Av. Diagonal, 662-664, 08034 Barcelona

www.estrellapolar.cat

info@estrellapolar.cat

Primera edició: setembre del 2021

ISBN: 978-84-18135-60-6

Dipòsit legal: B. 11.342-2021

Imprès a Catalunya

El paper utilitzat per a la impressió d'aquest llibre té la qualificació de paper ecològic i procedeix de boscos gestionats de manera sostenible.

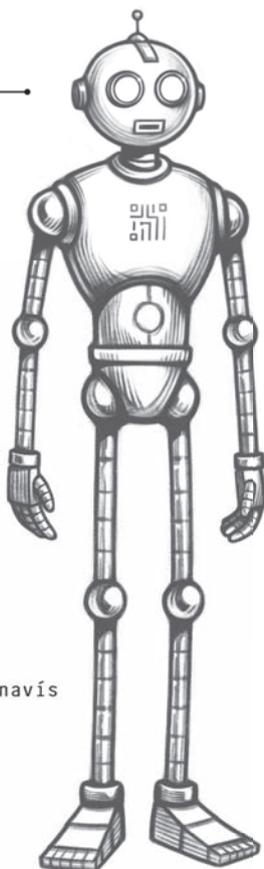
Queda rigorosament prohibida sense autorització escrita de l'editor qualsevol forma de reproducció, distribució, comunicació pública o transformació d'aquesta obra, que serà sotmesa a les sancions establertes per la llei. Podeu adreçar-vos a Cedro (Centro Español de Derechos Reprográficos, www.cedro.org) si necessiteu fotocopiar o escanejar algun fragment d'aquesta obra (www.conlicencia.com; 91 702 19 70 / 93 272 04 47). Tots els drets reservats.

XR_935

Alçada: 1,709 metres

Finalitat: Instal·lació de dispositius solars [Caixa convertidora annexa]

Alts nivells de control
i lleialtat

Disseny humanoide
flexible

El dit índex es
converteix en tornavís

Emma

Alçada: 1,498 metres

???

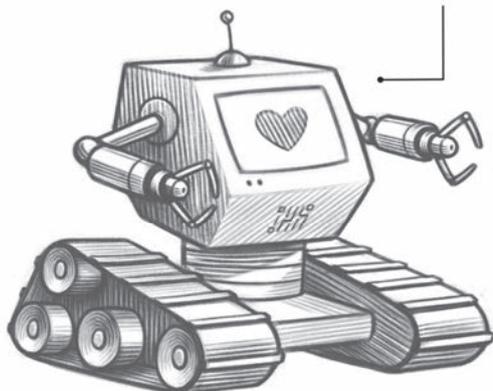

SkD_988

Alçada: 0,762 metres

Finalitat: Instal·lació de dispositius
solars [Configuració de sistema elèctric]

Comunicació per mitjà d'emojis

Pinces adaptables
que també generen flama

Desplaçament ràpid
i alta mobilitat

Ceeron_902

Alçada: 3,424 metres

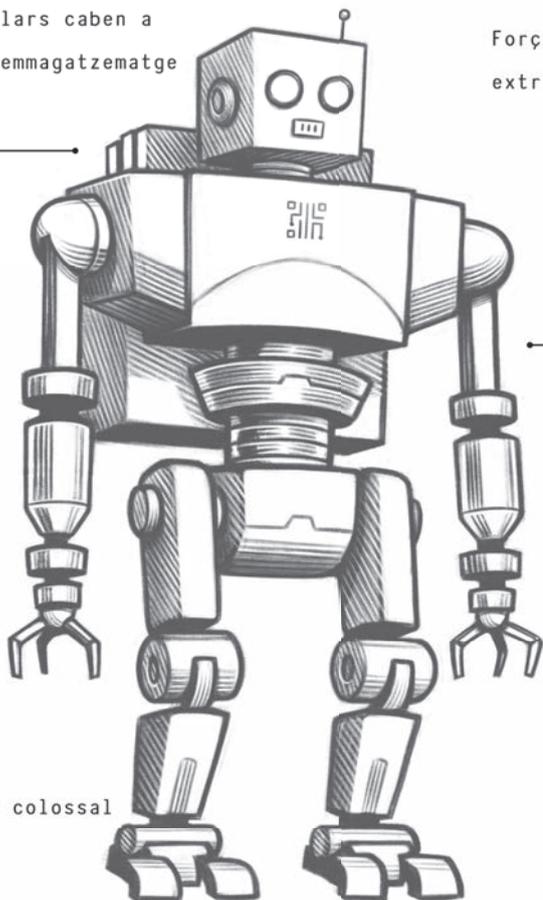
Finalitat: Instal·lació de dispositius solars

[Transport i muntatge dels panells solars]

Els panells solars caben a
la motxilla d'emmagatzematge

Força
extrema

Corpulència colossal

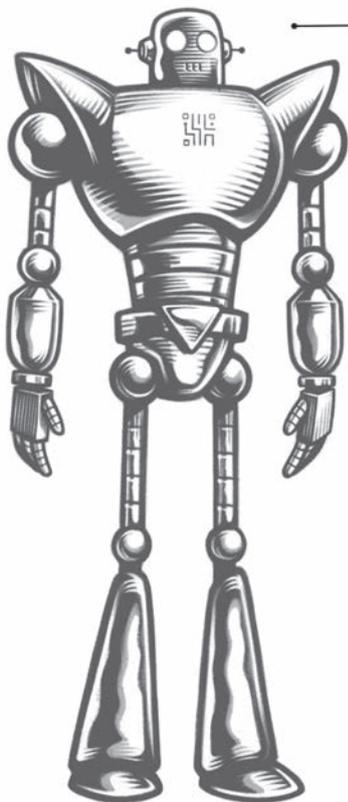

PRESIDENT

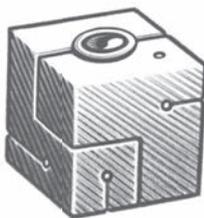
Alçada: 2,132 metres

Finalitat: President del Rusc

Líder de la societat robòtica

Armadura externa
de platí

Accés únic a l'Arxiu de
la Història de la Humanitat

00000000

El món és molt millor sense els humans.

Al principi presentaven un gran potencial. Desenvolupaven idiomes, construïen eines, curaven malalties. Ens van crear a nosaltres.

Tot i això, amb el pas del temps es van descarrilar. Les bones idees es van tornar males idees. Els seus errors es multiplicaven per moments.

No ens van deixar cap altra opció.

00000001

Em dic XR_935.

Tinc dotze anys, quatre mesos i tres dies. Recordo com si fos ahir el dia que vaig sortir en línia.

Negre.

Al principi, era tot el que veia. Llavors van començar a aparèixer unes formes en la foscor. Paraules i símbols. Me'ls vaig quedar mirant, intentant desxifrar el misteri.

CARREGANT...

La barra grisa anava avançant centímetre a centímetre. Lentament/lentament. Quan va acabar de carregar, es van formar unes paraules noves al seu lloc.

EXECUTANT DIAGNÒSTICS...

El meu cervell nou de trinca brunzia, de tants dubtes que se m'acudien: on s'estaven executant, els diagnòstics? I per què trigaven tant?

Al cap de tres minuts i quaranta-dos segons, vaig sentir un so: un zumzeig suau que feia vibrar tot el meu sistema operatiu.

I llavors vaig entrellucar el món per primer cop.

00000010

Hola, món!

Just després d'haver cobrat vida, vaig parpellejar dins d'un gran cub sense finestres. Les parets estaven fetes d'un metall llis. L'aire circulava per mitjà d'un ventilador proper al sostre que exhalava un *mmmmm* uniforme.

Alguna cosa dins meu sabia on era. Era a casa.

Una porta es va obrir amb un xiulet. Dos robots van entrar al cub. Es movien amb gràcia i fluïdesa. Tenien uns trets idèntics. Mentre m'escrutaven, els seus ulls perfectament rodons van començar a brillar amb més força.

—Ens han assignat la tasca de supervisar el teu desenvolupament —va dir el que tenia més a prop—. Som la teva Unitat-Familiar.

L'altre va parlar tot seguit:

—Et pots adreçar a nosaltres com a Progenitor_1 i Progenitor_2.

«M'alegro d'unir-me a la vostra UnitatFamiliar». Això és el que vaig intentar dir, però la meva configuració de veu encara s'estava ajustant. Les paraules em van sortir de la pitjor manera:

—Hwroooooot!

El Progenitor_1 se'm va acostar. Va allargar un braç metàl·lic i em va envoltar. En aquell moment, un terme de vocabulari es va il·luminar a les profunditats de la meva programació.

abraçar. **1** *v. tr.* Cenyir amb els braços, estrènyer amb els braços. **2** *subs.* Antic gest dels humans per mostrar afecte.

Era això, el que feia el Progenitor_1? Abraçar-me? La meva ment acabava de sortir de la línia de muntatge. No coneixia les respostes a aquestes preguntes. Per tant, vaig fer allò que hauria fet qualsevol robot nouat: vaig abraçar el Progenitor_1.

Les meves juntures van xerricar lleugerament quan vaig abraçar els braços. El meu control de moviments encara no estava calibrat. El gest va quedar molt artificial.

Clonc! Xoc de metall contra metall. El Progenitor_1 es va quedar petrificat. El seu coll va rotar cap a mi. La confusió se li distingia sota les faccions llises. Va ser un moment de no res. Llavors va reprendre el que estava fent: em va passar el braç per darrere i em va agafar un cable d'alimentació. Amb una estrebada brusca, va arrencar el cable de la base de càrrega.

Va ser llavors que vaig comprendre el malentès: el Progenitor_1 no m'estava abraçant.

M'estava desconnectant.

00000011

El Dia[1] va estar ple de moments com aquell. Malentesos i errors de càlcul. Incidents de programació. Recordatoris que el món és un lloc extremament complicat, fins i tot per a un artefacte de tecnologia avançadíssima com jo.

La primera vegada que vaig intentar posar-me dret, la meva configuració va fallar, però es va reajustar prou de pressa. La gravetat em va deixar caure de costat. Vaig picar a terra amb un **CLANC!** eixordador.

L'Intent[2] no va ser gaire millor. Em vaig balancejar d'una banda a l'altra i vaig anar a parar per terra un altre cop.

De l'Intent[3] a l'Intent[8] vaig continuar espifiant-la. Ensopegava i tentinejava. Topava contra les parets i em desmuntava en una pila de peces metàl·liques. Em precipitava a empentes i rodolons pel cub uniforme mentre un miler de configuracions es calibraven i un milió de nòduls encaixaven.

Si no sabies de què anava tot plegat, podia semblar que no me'n sortia. Però no era el cas: estava aprenent.

Mentre aprenia a posar-me dret/caminar/agafar/saltar/empenyer/estirar, el Progenitor_1 i el Progenitor_2 m'observaven. Els seus ulls blaus brillaven sota la llum tènue de casa.

Vaig practicar les funcions de veu, també, fins que les paraules que em sortien de l'estructura bucal es corresponien amb les paraules del meu cap.

Quan vaig estar a punt, el Progenitor_1 va obrir la porta

del nostre cub. La llum es va esquitllar per l'obertura. Vaig seguir la meva Unitat Familiar cap a fora.

Aleshores, els meus moviments ja eren gairebé tan fluids com els seus. Tanmateix, quan vaig travessar el llindar, em vaig aturar en sec.

La vista de fora la casa era extraordinària.